

Bleka Dödens minut

(Reflektioner sedan han sett en begravningsprocession med standar tåga förbi)

Ur Fridas bok av Birger Sjöberg

Ja, du kommer till slut,
bleka Dödens minut,
då med granris min port blir prydd,
då min fönstergardin
utav blommig satin
blir på mitten ihopasydd,
då min hand har en ros i förvar,
om vars doft ingen aning jag har.
Ja, du kommer till slut,
bleka Dödens minut,
då jag står där så gömd och skydd.

Stärkta veck överallt.
Allting skiner så kallt.
Kandelabern, den hyrda, bär
sina ljus utan glans,
och den svartaste frans,
som fanns köpa, den finnes här.
Våta kinder sig skymma i flor
såsom rosor i dimma, jag tror...
Stärkta veck överallt.
Allting skiner så kallt
där, som Döden med lien är.

Under klockornas vin
in de bära terrin
på en blåmanglad duk, så ren.
Solen, blek bak gardin,
slår i glaskaraffin
ned en stråle med gullgult sken.
Gamla frackar ses runt kring mitt stoft,
alla dunsta de malpappers doft.
Under klockornas vin
in de bära terrin,
en glacerad, med blom och gren.

Snart står kammaren kall
med sin svartklädda pall,
tom och dragig och väldigt arm.
Något bortrivet blad
av en krans far åstad
för ett vinddrag från fönstrets karm.
Ute höras de pulsa i snön
under klockornas ängsliga dön.
Snart står kammaren kall
med sin svartklädda pall
och en bårduk på stolens karm.

Allt för mycket besvär...
Jag så föga begär.
Bättre varit, att fall få
som ett blad faller ner,
virvlar runt och beger
sig till vila bland stoft och strå.
Daggen faller, och frosten gör vitt,
snart är bladet i smulor förspritt.
Allt för mycket besvär...
Jag så föga begär
utav klockor och sånger då.

Ja...Men har du en ros,
kan du lägga den hos
mig på kullen, när dock du går
vägen strax där förbi
under fåglarnas skri,
medan sommarn, den glada, rår.
Kan min ande med dimfingrar då
vänligt vinka – nog görer den så!
Som en fjäril, som vind
vill jag röra din kind
ibland kors och bland snäckor små.